

telsen af naturens ressourcer og behovet for effektiv udnyttelse af energien, således at der ud fra en helhedsvurdering træffes det bedst mulige valg for miljøet.

Denne strategi er ikke ny i Danmark, idet man gennem de sidste næsten 25 år har arbejdet med en godkendelsesprocedure for særligt forurenende virksomheder bygget på denne tankegang. Den danske miljøbeskyttelseslov har siden 1974 været baseret på det synspunkt, at forureningsfaktorerne skal behandles i sammenhæng, og at den enkelte virksomhed skal anvende de bedste, tekniske foranstaltninger inden for en rimelig økonomisk ramme, således at forureningen bliver mindst mulig. Der henvises til Folketingstidende 1972-73, Tillæg A, sp. 3932.

Med miljøreformen i 1991 blev det understreget, at der ved reguleringen af forurenende virksomhed først og fremmest skal lægges vægt på at forebygge forureningen ved anvendelse af renere teknologi. Herudover skal den uundgåelige forurening søges begrænset mest muligt ved forureningsbegrænsende foranstaltninger, herunder bedst mulig rensning. Renere teknologi defineres som ændrede produktionsprocesser, råvarer, hjælpstoffer og produkter, som mindsker resourceforbruget og hindrer, at forureningen opstår ikke alene i produktionsprocessen men også i senere led i vare- og produktkredsløbet.

Det fremgår af bemærkningerne til miljøbeskyttelsesloven fra 1991, at en bæredygtig løsning på forureningsproblemerne består i at sætte ind så tidligt i processen som muligt ved at søge at minimere råvare- og energiforbruget og dermed begrænse den stof- og mængdemængde, der samlet tilføres naturen som spild og affald. Bag dette princip ligger en erkendelse af, at en flytning af belastningen fra luft til vand eller jord eller omvendt - ikke er en miljømæssigt tilfredsstillende løsning på langt sigt. Der henvises til Folketingstidende 1990-91 (2. saml.), Tillæg A, sp. 1518.

Disse principper, som er udtrykt i lovens kapitel 1, skal lægges til grund ved miljømyndighedernes afgørelser efter loven, herunder ved afgørelser vedrørende listevirksomheder.

Den danske miljøbeskyttelseslov bygger således på samme tankegang som IPPC-direktivet. Der vurderes derfor ikke at være behov for at ændre lovens forureningsbegrænsningsprincip.

Det bemærkes, at IPPC-direktivet ikke er til hinder for, at lovens definition af renere teknologi, der er bredere end BAT-begrebet, opretholdes.

Grænseværdier m.v.

En IPPC-godkendelse skal indeholde alle de foranstaltninger, der er nødvendige for at opfylde direktivets mål om et højt beskyttelsesniveau for miljøet som helhed, herunder grænseværdier for signifikante emissioner til luft og vand af de stoffer, der er optaget på et særligt bilag til direktivet, med særlig vægt på grænseoverskridende forurening. Disse grænseværdier eller tilsvarende tekniske foranstaltninger skal baseres på den begrænsning af forureningen, der kan opnås ved anvendelse af den bedste tilgængelige teknik.

Bedste tilgængelige teknik (BAT) er udtryk for den mest avancerede teknologi for en bestemt sektor, herunder den måde, hvorpå anlægget konstrueres, bygges, vedligeholdes, drives og lukkes ned. Teknologien skal være teknisk og økonomisk gennemførlig for den relevante sektor og skal sikre et så højt beskyttelsesniveau som muligt.

Ved bestemmelsen af, hvad der er de bedste, tilgængelige teknikker for en bestemt sektor, skal der bl.a. lægges vægt på anvendelse af teknologier, der resulterer i mindst mulig affald, fremme af genanvendelse og genindvinding, forbruget af råstoffer og energieffektiviteten. Direktivets bilag 4 præciserer de specielle hensyn, der skal tages ved udvælgelse af BAT for den enkelte sektor.

Når der skal fastsættes krav til en IPPC-virksomhed, skal der foretages en konkret vurdering på grundlag af den bedste tilgængelige teknik for hele sektoren og under hensyn til virksomhedens tekniske karakteristika, geografiske beliggenhed samt lokale miljøforhold. Kravene fastsættes som emissionsgrænseværdier eller tilsvarende parametre suppleret med de nødvendige forureningsbegrænsende foranstaltninger.

Direktivet overlader det i første omgang til de enkelte medlemslande at fastsætte emissionsgrænseværdier baseret på den bedste tilgængelige teknik. Den danske regering lagde under forhandlingerne om direktivet vægt på, at der indførtes en procedure, der kunne fremme fastsættelsen af ensartede minimums-emissionsgrænser i EU for en række af de mest forurenende stoffers vedkommende. Dette resulterede i kravet om, at medlemslandene skal indberette oplysninger til Kommissionen, dels om væsentlige emissioner og emissionskilder fra IPPC-virksomheder, dels om anvendte grænseværdier, og om muligt oplysning om de teknikker, hvorpå grænseværdierne er baseret.

Igennem denne omfattende informationsudveksling mellem medlemsstaterne og Kommissionen kan det forventes, at der bliver identificeret et behov for at fastsætte emissionsgrænseværdier på fællesskabsplan for visse kategorier af anlæg og forurenende stoffer,